

"חייב להימצא פיתרון. כי ככה לאורך זמן זה לא טוב"

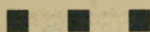
לא טוב ככה

את ישראל, שיש לה עליונות צבאית אדירה. אך עוצמה צבאית זו אינה מאפשרת לישראל לכפות את רצונה על העולם הערבי, בעל המרחב העצום והמשאבים האנושיים והכלכליים. מכאן מצב של תיקו, הנמשך מאז 1948, חרף כל העליות והירידות.

מצב דומה קיים לגבי האינתיפאדה.

ישראל אינה יכולה לשבור את ההתקוממות. כל הכוח הצבאי שלה לא יעזור לה. גם אם ייהרגו אלפי פלסטינים, ואם ייעצרו רכבות, לא יביא הדבר ל"רגיעה" המיוחלת. רק הדפוסים ישננו מדי פעם.

אולם גם ההתקוממות אינה מסוגלת להשיג את יעדה: חיסול הביבוש ויציאת ישראל מן הגדה והרצועה.

האינתיפאדה יכולה לגרום נזק רב לישראל, אבל לא לה ביס אותה.

כבר עתה, הנזק עצום ומצטבר. בחצי שנה של התקוממות נגרם לישראל נזק כלכלי של כמיליארד דולר. התירות נהרסו. הת' עשיה והחקלאות נפגעו קשה.

הצורך בגיוס המילואים במשך 62 יום בשנה מטיל מעמסה חמורה נוספת על האדם והמשק. יתכן שגם זה לא יספיק.

בזירה הבינלאומית נגרם לישראל נזק אדיר, שאי-ננו ניתן לתיקון.

אחרי בינלאומית שנרשמה במשך עשרות בשנים, והגובעת בחלקה מזיכרונות השואה, בזוזה. יש התחלה של מפולת דיפ' לומטית. השילטון הבלתי-מערער של היהודים בתחומי המדינות והתיקשורת בארצות-הברית נפגע קשה, ועוצמת הנזק עלולה להתגלות כבר למחרת הבחירות הקרובות לנשיאות. גם בציבור היהודי עצמו נשברה הסגידה הסרת-הביקורת לישראל. למפולת זו יהיה בעתיד מחיר כבד בכסף, בנשק, בסיוע מדיני.

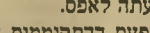
אייאפשר להעריך את הנזק שנגרם לצה"ל. יעברו שנים עד שיוודע היקפו.

האלוף (מיל') יהושע שגיא, איש הליכוד, אמר שאסור היה להפעיל את צה"ל נגד האינתיפאדה. זוהי דעתם של רבים ושותקים בצמרת צה"ל. הצבא איבד את גאוותו, את אהדתו של חלק של הנוער, ואת אחד מנכסיו החשובים ביותר: האמינות של דובר-צה"ל. זו שואפת עתה לאפס.

קשה לדעת מהי השפעת ההתקוממות על התגברות הנשירה בקרב יהודי ברית-המועצות, וגידול הירידה מהארץ.

כל הנזקים האלה מצטברים והולכים. אבל אין בהם כדי להכריח את ממשלת-ישראל לנטוש את השט'

חיים הכבושים. האינתיפאדה אינה נשק-הכרעה.

אם כן, מה יהיה הסוף?

אם ישראל אינה מסוגלת לדכא את האינתיפאדה, והאינתיפאדה אינה מסוגלת לגרש את ישראל מהש-

טחים הכבושים — מה יקרה?

כאשר אף אחד משני הצדדים במלחמה אינו מסוגל להשיג הכרעה, נוצרת מלחמת-התשה. זהו מה שקורה עכשיו.

האינתיפאדה הפכה למלחמת-התשה.

יש להתרגל למחשבה, שנראתה עוד לפני שלושה חודשים כדמיונית: שהאינתיפאדה תימשך שנה ושנתיים, שתהפוך למצב של קבע.

שיטותיה ישננו מדי פעם. אבל היא תימשך. בתחום אחר. אבל היא תימשך.

המדינה-פלסטינית-בדרך תמשיך להתקיים ולהתגבש. ממ' שלת-ההתקוממות תשלוט בה, באמצעות 150 האירגונים הצי-בוריים הגלויים ומיידע-כמה אירגונים סודיים. האוכלוסיה תתי-ארגן לחיים בתנאי-מלחמה, תוך עזרה הדדית וצימצום רמת-המחייה למינימום של קיום. ההפגנות יתלקחו פה ושם, היום פה ומחר שם. יהיו הרוגים, פצועים, עצורים, מגורשים.

צה"ל יצטרך להתקיים בתנאים אלה. העומס הגופני והנפשי יילך ויגבר, הנזקים ילכו ויגדלו.

וכך זה יימשך — עוד ועוד ועוד.

עד מתי?

עד שיעם ישראל כולו, או ברובו המכריע, יגיע לידי ההכרה

שאלה הגיע אותו חיל.

איש אינו יכול לדעת מתי זה יקרה. איש אינו יכול לדעת איך זה יקרה. אבל זה יקרה.

בבוקר בהיר אחד יתעורר עם ישראל, ויגלה כי בלילה גמלה בליבו החלטה: למצוא פיתרון.

די ברור מה יהיה הפיתרון הזה, כי אין שני. יש רק אופציה אחת: שלום עם הפלסטינים, באמצעות הנהגתם הלוחמת, תוך הבטחת שלומה וביטחונה של מדינת-ישראל בתחום הקו הירוק. המדינה הפלסטינית, שכבר קיימת כיום למעשה, תקום גם להלכה.

כיום זה נראה רחוק. באחד הימים נפתיע את עצמנו, כפי שהי פלסטינים הפתיעו את עצמם.

את זאת ביטא החייל ההוא: "חייב להימצא פית' רון. כי ככה לאורך זמן זה לא טוב."

האינתיפאדה היא התקוממות עממית. החלטה של מיליון

וחצי בני-אדם בגדה, ברצועה ובירושלים המיוחדת להיות

לעם, להקים מדינה-בדרך ולמשול בעצמם.

זה קיים. וזהו מצב בלתי-הפוך.

מיסטר-הכבוש ממשיך להתקיים. בוודאי. במקום שיש בו חיילים, יש שילטון ישראלי. במקום שאין בו חיילים, אין. רגע לפני בוא החיילים, אין. רגע אחרי יציאת החיילים, אין.

באותה כתבה של הטלוויזיה הישראלית נראה הדבר היטב. האירוע הדרמטי היחיד בה היה הכערת שלושה צמירים בידי אלמונים, ומעצר שני נערים "חשודים". אבל זה היה אירוע קטן מאוד.

ואילו האירוע החשוב בכתבה היה רווקא זה שהוזכר רק בדרך אגב. כיום הראשון של הכתבה היו החנויות פתוחות. למחרת באה

איך מחזירים לבקבוק?

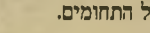
פקורת ההנהגה לסגור. כל החנויות נסגרו. החיילים עסקו בניסיון מגוחך לאתר את "המסיתים", שהודיעו לחנוונים על הסגירה. ואחר-כך מצאו החיילים את עצמם בעיר-רפאים. כל התושבים הסתגרו בבתים. כל החנויות היו סגורות. נפש חיה לא היתה ברחובות.

וזהו האינתיפאדה: הנהגה שהכל סרים למרותה, מישימעת קסרנית של עם שלם.

ברגע שנוצר מצב כזה, אין עוד כל אפשרות ש-הכל יחזור לקדמותו. כלומר: שאותו ציבור ממושמע ועצמאי, גא וסובל, יחזור להיות לעם-עבדים, הקונה את הסחורות הישראליות הכ' פויות עליו, ההולך לעבוד כעבדים חסרי-זכויות בישראל, המשתף פעולה עם הכיבוש בכל התחומים.

אין עוד דרך חזרה. יש רק דרך קדימה.

לאן? מתי?

האינתיפאדה משולה למלחמה.

במלחמה מנסה כל צד להשיג הכרעה. משמע: לשבור את כוח-ההתנגדות ורצון-ההתנגדות של האויב, כדי לכפות עליו את רצונו ולהכתוב לו תנאי-כניעה.

אבל יש מלחמות שבהן לא תיתכן הכרעה. במילי-חמה בזאת, הברירה היא בין פשרה ובין מאבק ניצחי.

מלחמת ישראל-ערב היא כזאת. העולם הערבי אינו יכול לנצח

כתב הטלוויזיה הישראלית יצא לסקר את האינתיפאדה

ובילה כמה ימים בחאריינים. לא אצל המתקוממים, כמוכן, אלא אצל חיילי-צה"ל, המופקדים על ריכוזי ההתקוממות. היה זה גודר של אנשי-מילואים, בני 40-35, אחד מגדודים רבים המפוזרים עתה ברצועת-עזה.

הכתב הראה את העיר המתמרדת, שבה התקיימה שביתה כל-לית על פי הוראת ממשלת-ההתקוממות. אנשי-המילואים רדפו אחרי ילדים שהציתו צמיגים ותפסו שניים מהם. הם נכבדו ונשלחו לאן שנשלחו — למעצר, למכות, לחקירה ב-לחץ גופני מתון.

נשים וזעקות יצאו מהבתים וצעקו לעבר החיילים הקשישים. בסוף הכתבה התמקדה המצלמה על חייל אחד כבן 40, שישב בג'פ אחרי התקרית. וכך אמר:

"זה המסר שיש לנו, אולי, למסור לפוליטיקאים, לממשלה. אנחנו כאן נעשה את העבודה, נעשה אותה טוב, נרגיע את המצב. אנחנו רק מבקשים מהם שימצאו פיתרון. לא אתייחס פוליטית, ימין, שמאל. לא חשוב. חייב להימצא פיתרון. כי ככה לאורך זמן זה לא טוב."

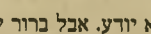
זה דיבורו של איש פשוט, המביע את מצב-הרוח של האלפים. הוא מוכן למלא פקודה. הוא עושה עבודה שהוא שונא אותה. הוא מוכן גם לזה, למען הגדוד שהוא מתגאה בו. אבל הוא מחפש פיתרון.

איוה פיתרון? הוא לא יודע. אבל ברור שכונתו היא לפיתרון שיתקבל על-ידי התושבים של חאריינים. משמע: פיתרון שיתקבל על רעת הנהגת האינתיפאדה, שהיא גם הנהגת אש"ף.

והעיקר: זה לא יכול להימשך ככה לאורך זמן.

כי ככה זה לא טוב.

מילים פשוטות, האומרות את הכל.

דעתו של החייל הפשוט הזה היא גם דעתם של כל המומחים

הביטחוניים לענייני השטחים הכבושים. כנראה בלי יוצא מן הכלל.

היא בוטאה במיטמך שזכה ככינוי "החבורת הצהובה". זוהי חבורת, שיש לה במיקרה עטיפה צהובה, ובה סוכמה דעתם של המומחים מטעם המדינה.

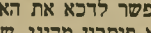
המילים נמלצות יותר, ההנמקות מתוחכמות יר-תר, אך המסקנה הסופית היא בדבריו אותו חייל: "ככה לאורך זמן זה לא טוב."

זוהי גם דעתם של כל הקצינים הבכירים בצה"ל.

בקיצור נמרץ: אייאפשר לדכא את האינתיפאדה בכוח. היא תימשך עד אשר יימצא פיתרון מדיני, שיתקבל על דעת העם הפלסטיני.

לא עוד. "החזרת הסדר על כנו" ו-החזרת המצב לקדמותו". לא עוד. "הרגעה בעוד שבוע" או "בעוד חודש".

תיקווה זו מתה.

ב עוד שבוע יימלאו שישה חודשים לאינתיפאדה. חצי שנה.

הנה סיכום-ביניים.

כאשר התפרצה ההתקוממות, היא גרמה להפתעה. איש בשילי-טון לא ציפה לה.

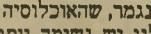
כאשר התפשטה והקיפה את כל תחומי החיים בשטחים הכבו-שים, היא גרמה להפתעה שניה. איש בשילטון לא ציפה שההת-קוממות תהיה כה רחבה ומקיפה.

כאשר נמשכה האינתיפאדה חודש אחרי חודש, היא גרמה להפתעה שלישית. איש בשילטון לא ציפה שההתקוממות תהיה כה ממושכת.

כל כמה ימים הבטיחו הפוליטיקאים — והקצינים המשועבדים להם — שאירטורט זה נגמר, שהאוכלוסיה "התעייפה", ש-הם לא יכולים להמשיך, ש-לנו יש נשימה יותר ארוכה, שנהגה כבר ניכרים סימנים של הרגעה בשטח.

אך האינתיפאדה נמשכת. מיספר ההרוגים גדל. מיספר הפ-צועים גדל. מיספר העצורים תופח והולך. יש צורך במחנות-ריכוז חרשים.

ישום סוף אינו נראה בעין.

דיבורים על "הרגעה" נובעים מאי-הכנה יסודית.

ריות קציני-צבא מרבנים על "מהומות", על "אירועים", על תק' אלה ממשיכות: ייגור-אנבים, הבערת-צמיגים. אירועים אלה מתאימים בנתונים סטטיסטיים: כדיוכר הרוגים, כדיוכר פצועים, כדיוכר עצורים.

אולם תקריות אלה אינן אלא תופעות-לוואי של התהליך העיקרי. מי שסבור כי הדרך היא האינתיפאדה, אינו מבין את האינתיפאדה. מרוב עצים אינו רואה את היער.

ההפגנות האלה היו חשובות מאוד בימים הראשונים של ההת-